

ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΪΝΕ

(Μεταφρασμένα από τον κ. Π. Γνευτόν)

1

Στόν ύπνο μου όνειρεύτηκα πώς βρέθηκα ένα βράδυ
Σε χιονισμένο έρηνικό και άπέραντο λειβάδι.
Και μές στο χιόνι τ' λευκό θαμμένος εκεί κάτω,
Τόν ύπνο έκοιμόμουνα τόν κρύο του θανάτου.
Κι' άπ' τ' ούρανού τ'ά τρίςβαθα και σκοτεινά λημέρια,
Τ'ό χιονισμένο μνήμά μου κυτάζανε τ' άστέρια.
"Ω γλυκά μάτια! Έφέγγανε άπ' τ' ούρανού τή στράτα,
Χαρούμενα, ήσυχα ήσυχα, κι' όλο Έρωτα γεμάτα.

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΓΓΑ

2

Είδα στόν ύπνο μου χλωμή, θλιμμένη
Τήν κόρη τήν πεντάμορφη του βασιλῆ.
Που κάτω από τή φλαμουριά γυρμένοι
Κοιτόμασταν τ'ά δυό μας άγκαλιά.

« Δέ θέλω του πατέρα σου τ'ό θρόνο
Τ'ό σκῆπτρό του δε θέλω τ'ό χρυσό
Δέ θέλω τήν κορώνα του, άχ! μόνο
Έσένα κοριτσάκι μου χρυσό.»

«Δέ γίνεται» μου άπάντησε: «στοχάσου
Πώς είμαι μη νεκρή, και να στο πῶ,
Τήν νύχτα μόνο έρχομαι κοντά σου.
Γιατ' καύμενε σ' άγαπῶ.

3

Έκλαψα χθές στόν ύπνο μου,
Είδα πώς σ' έβαζαν στο χῶμα.
Ευπνῶ, κ' είδα τ'ά δάκρυά μου
Νά τρέχουν άπ' τ'ά μάτια μου άκόμα.

Ἐκλαψα χτῆς στὸν ὕπνο μου,
 Εἶδα πῶς μ' εἶχες λησμονήσει·
 Ευπνῶ, κ' εἶδα τὰ δάκρυα μου
 Νά τρέχουν ἀπ' τὰ μάτια μου σά βρούση.

Ἐκλαψα χτῆς στὸν ὕπνο μου,
 Εἶδα πῶς εἰσούνα καλὴ μ' ἔμένα
 Ευπνῶ κ' εἶδα τὰ δάκρυα μου
 Νά τρέχουνε παντοτεινά, ὠϊμένα!

4

Σάν Ἀφροδίτη ἔλαμπε ἡ ἀγάπη μου στὴ χάρη
 Ἐένο ἕνα νηὸ ἐδιάλλεξε γι' ἄντρα νά τὸν πάρῃ
 Κάμε καρδιά μου ὑπομονή γι' αὐτὴ τὴν ἀπιστιά της,
 Καὶ τὴν τρελλὴ συχώρα τὴν γιὰ τὰ κηνώματά της.

Ἀγάπη μου, ἂν σ' ἔχασα γιὰ πάντ' ἀπὸ κοντά μου
 Δὲν τῶχω ἐγὼ παράπονο κι' ἂν ραγιστεῖ ἡ καρδιά μου.
 Κι' ὅσο κι' ἂν ἀχτινοβολᾷς μὲς στὰ διαμαντικά σου,
 Ἀχτίδα δὲ θά πέση μιά, στὴ νύχτα τῆς καρδιάς σου.

Τὸ ξέρω· γιατί σ' ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου ἕνα βράδυ.
 Μὲς στὴ καρδιά σου ἐκύταξα κ' εἶδα βαθύ σκοτάδι.
 Μιὰ ὄχεντρα τὴν ἔτρωγε βουβὴ φαρμακεμένη.
 Κ' εἶδα πῶς εἶσαι ἀγάπη μου καὶ σὺ δυστυχημένη.

Δυστυχημένη! Ἐχεις καὶ σὺ τὰ πάθη τὰ δικά μας.
 Ἀγάπη μου, θε νᾶμαστε κ' οἱ δυὸ δυστυχημένοι.
 Ὡς πού νά σπάσῃ ὁ θάνατος τὴν ἄρωστη καρδιά μας.
 Ἀγάπη μου θε νᾶμαστε κι' οἱ δυὸ δυστυχημένοι

Ρίχνουν τὰ μάτια σου ματιῆς πού τόσο πεισματόνουν
 Ἀπ' τὸ μικρὸ τὸ στόμα σου τὸ περιγέλοιο βγαίνει
 Κι' ἀπὸ τὴ περηφάνεια σου τὰ στήθια σου φουσκόνουν.
 Καὶ ὅμως εἶσαι σάν κ' ἐμὲ καὶ σὺ δυστυχημένη.

Ἐχεις καὶ σὺ στὸ στόμα σου τὴν πίκρα σὲ μιὰν ἄκρη.
 Στὰ στήθια τὰ περήφανα ἔχεις πληγὴ χωμένη
 Καὶ σοῦ θολώνει τὴ ματιὰ ἕνα κρυμμένο δάκρυ
 Ναί! ἀγάπη μου, θε νᾶμαστε κ' οἱ δυὸ δυστυχημένοι.